

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

บ้าน สงกิลิฏฐ์

เรายังโมโหไม่ถอย หนองแวงยังโกรธยังไม่โห เตี้ยนี้ยังไม่ถอย เห็นคนมาแถว หนองแวงมาแถวนี้ไม่อยากฆ่าให้หมด ตลอดหมุ่หมาเปิดไก่อมาผ่านหน้าไม่ได้ เคียดแค้น เหลือเกิน แต่ก่อนมันไม่มีบ้านนะ ตั้งลงจุดนั้นเป็นบ้านหนองแวง มีอยู่สองหลังสาม หลังท่าง ๆ แต่เตี้ยนี้เป็นบ้านใหญ่โตแล้ว ชีวิตของหลวงตาเป็นชีวิตที่เรียกว่าลืมนิมนต์เลย บวชได้พรรษาเดียว ที่แรกเรานึกว่าเป็นพรรษาที่สอง เพราะเราอยู่ที่วัดโยธา(โยธานิมิตร) นี้ ๒ พรรษา จากนั้นก็ออกจนกระทั่งปานนี้ เรานึกว่าเป็นพรรษาที่สองที่เป็นหัวหน้าไปสวดมนต์งานบุญข้าวเปลือกเขาที่นั่น ที่ไหนได้ไปเห็นหนังสือของเราพูดถึงเรื่อง นี้ตั้งแต่พรรษาแรกเลย โห พรรษาแรกด้วยนะ

คือพรรษาแรกนั้นเราเรียนสวดมนต์เจ็ดตำนาน ลิบสองตำนาน ตามแต่จะจำ สูตรไหน ๆ ทวนเอา ส่วนเจ็ดตำนานรู้สึกจะจบนั้นแหละในพรรษาแรกนะ พอเรียนจบ เจ็ดตำนาน ลิบสองตำนาน สวดมนต์แล้วก็เรียนปาฏิโมกข์จบในพรรษาเลยนะ ตั้งแต่ บวชมากลางพรรษาเรียนปาฏิโมกข์จบ สวดปาฏิโมกข์ได้ในพรรษา นี้ละมันทำให้งง พรรษาเดียวมันจะมีอะไรไปเทศน์น้ำ เราชวังนั้นนะ ถ้าพรรษาที่สองก็ยังพอคิดได้บ้าง แล้วเวลามาเห็นทีหลังเรื่องของเจ้าของได้อ่านผ่านเข้าเท่านั้น โอ้ย ได้พรรษาเดียวนี้ นั่น ถึงว่ามันเคียดแค้นไม่ลืมนะ ในชีวิตของพระเรามีคราวนี้ที่ไม่ลืมนะ

ท่านพระครูเรานี้แหละ คือตอนนั้นตอนเขานิมนต์พระไปทำบุญลานนั้นลานนี้ ลานข้าวเขานะ ทีนี้พระก็ไม่มีชิ ตกลงท่านก็เลยให้เราเป็นหัวหน้าหมู่เพื่อน อายุพรรษา เดียวกันนั้นแหละ เป็นแต่ว่าใครบวชก่อนคนนั้นก็หัวหน้าใช้ไหมล่ะ เราก็คงได้เป็นหัวหน้าไปสวดมนต์ ตอนเช้าสวดมนต์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันทันเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาก็ นิมนต์เทศน์ เราก็คงได้หนังสือกัณฑ์เทศน์บาง ๆ กัณฑ์หนึ่งติดยามไป หมัดเดียวก็คงพอ ไม่ต้องสองหมัดสามหมัดเราว่า เขากัณฑ์เทศน์บาง ๆ ติดไปในยาม พอจำเป็นก็เอานั้น ออกเทศน์พอรอดตัวไปได้เข้าใจไหมล่ะ

วันนั้นมันไปไม่รอดล่ะซี พอฉันเสร็จแล้วถูกเขานิมนต์เทศน์ก็งัดหนังสือออกมา เทศน์ พอเทศน์จบลงเรียบร้อยแล้วไม่นาน พวกทางบ้านยังไม่มาหลายบ้านนี่นะ มาในงานทำบุญลานข้าวเปลือก มากี่พะรุงพะรังมา มาเป็นลักษณะรีบร้อนเต็มที่ เป็นยังไง ๆ ท่านเทศน์จบแล้วเหอวังนั้นนะ แห่กันเข้ามา ท่านเทศน์เรียบร้อยแล้วเหอ เขาถือ ประเพณีว่าพอฉันเสร็จแล้วก็เทศน์ในงานทำบุญข้าวเปลือก เพราะฉะนั้นเขาจึงถามว่า หือ ท่านเทศน์เสร็จแล้วเหอ แล้วอิตาคคนหนึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ เตี้ยนี้เรายังอยากตามฆ่า

มันอยู่นะ หรือมันตายก่อนแล้วก็ไม่รู้ มันโมโห อ๊วย เทศน์จบแล้วก็จะไปยากอะไร ให้ท่านฉันทเพลเสียก่อน ท่านเทศน์เมื่อไรก็ได้ ได้ชิมมันไม่ได้เทศน์ เราเป็นคนเทศน์นี่มันโมโห พูดแล้วอยากไล่ตามฆ่ามัน

ตกลงไม่มีทางไปจริง ๆ ให้ท่านฉันทเพลเสียก่อนเรียบบร้อยแล้วค่อยเทศน์ พรรษาเดียว ไปเห็นหนังสือเราที่พูดเรื่องไปงานนี้ ถึงได้ไปเห็นชัดจับดู โอ้โฮย มันพรรษาเดียวนี่นะ เรานึกคาดเอาว่าเป็นสองพรรษา ที่ไหนได้เป็นพรรษาเดียว ถูกจับปลัดจับผลูเข้าไปเป็นหัวหน้า ไว้ท่านฉันทเพลเสร็จแล้วค่อยเทศน์ เทศน์เมื่อไรก็ได้ ยากอะไร ยากอะไรก็มันไม่ได้เทศน์เราเป็นคนเทศน์นี่ กวนโมโห อยากฆ่ามันเสียด้วยนะ ฉันทเพลนั้นนะ โอ้ย ฉันทไม่ได้นะฉันทเพล ขนาดนั้นพูดจริง ๆ มันเป็นจริง ๆ มันคับมันแค่นั่นหัวอก ไม่ทราบจะเอาอะไรเทศน์ให้เขาฟัง ขนนางเล็กบาง ๆ ครึ่งแผ่นก็ยังไม่หมด มันแค่น วันนั้นได้เท่านั้น ขนนางเล็กเอารวมเสียอย่างมากครึ่งแผ่น มันแค่นมันกลืนไม่ลง คิดหาแต่คำเทศน์

พอถึงเวลาแล้วที่มันร้อนเป็นไฟไปหมดนะในหัวใจ โอ้ย มันไม่ลืมนะ จะเทศน์อะไรให้เขาฟัง ในปีนี้เราก็เรียนแต่สวดมนต์ เรียนปาฏิโมกข์ เราไม่ได้เรียนภษิตคำเทศนาว่าการอะไรเลยแล้วจะเอาอะไรมาเทศน์ให้ฟัง มันจำเป็นก็ต้องได้ขึ้นเวทีละ ตกลงก็ได้เทศน์ให้เขาฟัง ภษิตที่เทศน์ก็ยังไม่ลืมนะ มันก็ได้เพียงสองสามภษิตเท่านั้นก็พรรษาเดียว นอกนั้นเรียนแต่อย่างอื่นจนกระทั่งปาฏิโมกข์จบ อย่างอื่นได้ แต่เรื่องเทศน์เราไม่ได้สนใจก็ไม่ได้คิดได้ฝันว่าจะได้เทศน์นี่นะ ใครจะไปสนใจกับมัน พอโดนเข้ามาเท่านั้นแค่นไปหมดแน่นหัวอกเลย ขึ้นไปก็คิดได้แต่ภษิตเดียว

ภษิตนั้นเราก็ไม่ลืมนะ จิตเต สงฺกิลิฏฺฐะ ทุคฺคติ ปาฎิโกฏฺฐา มันมีสองบทแต่เราเอาบทเดียวเท่านั้น แต่เป็นคู่กันมีสองบท จิตเต อสงฺกิลิฏฺฐะ สุกฺติ ปาฎิโกฏฺฐา แปลออกแล้วในเบื้องต้นที่เรายกขึ้นเทศน์ว่า จิตเต สงฺกิลิฏฺฐะ ทุคฺคติ ปาฎิโกฏฺฐา เมื่อจิตเศร้าหมองแล้ว ทุคฺคติเป็นที่หวังได้เลย ไม่เป็นอย่างอื่น ถ้าจิตเศร้าหมองแล้วไปทุกฺคติคือ อบายภูมิตั้ง ๔ นรท เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน อบายภูมิตั้ง ๔ เราก็อยกภษิตนั้นเทศน์ ภษิตที่สองไม่ได้เทศน์ เทศน์ภษิตเดียวมันก็จะตายแล้ว พอเทศน์พอสมควรแล้วก็จบลง

เวลาเทศน์นั้นนะเดือนพฤศจิกายนมันกำลังหนาว หน้าหนาวกำลังหนาว อ๊วย เหนือแดดหมดทั้งตัวเลยนะวันนั้น มันหนาวหรือมันร้อนฟังซินะ เราจึงไม่ลืมนะ เดินผ่านไปแล้วมองเห็นไก่อ้อย่าผ่านหน้ากุณนะ กุยังโมโหไม่ถอยนะบ้านนี้นะ หมูหมาเปิดไก่อ่านถนนไปไม่ได้ สูตายนะ กุยังโกรธยังไม่ถอย สงฺกิลิฏฺฐะ นี้นะ เราเลยตั้งชื่อบ้านนี้เป็นบ้าน สงฺกิ

ลัญจิว ไม่ได้เรียกบ้านแวงนะ พุดตลกกัน เรียกว่าบ้าน สงกิลัญจิว บ้านหลวงตาบ๊วยจะตาย เรายังไม่ลืม

ในชีวิตของพระนี่เกี่ยวกับเรื่องภายนอกกับประชาชน เทศน์กัณฑ์นี้ละ พอกลับมาถึงบ้านคั่นหนังสือเล่มที่นี้ คั่นหนังสือเจ้าคุณอุบาลี ท่านเทศน์เป็นกัณฑ์ ๆ เป็นเล่มเอาไว้ คั่นดู กัณฑ์ไหนชอบใจเอากัณฑ์นั้นมาท่องทีเดียว โอ้ย ท่องคล้องยิ่งกว่าปาฏิโมกข์นะ ไปซิไปไหนกูไม่ตายละที่นี้ กัณฑ์เดียวเท่านั้นพอแล้ว จนกระทั่งหนีจากวัดโยธาฯ เลยไม่ได้เทศน์กัณฑ์นั้น เดียวนี้ลืมจนกระทั่งภษิต ท่องคล้องเหมือนปาฏิโมกข์ ลืมหมดเลย จำไม่ได้ว่ายกภษิตอะไรขึ้นที่เราท่องนะ ลืม ท่องเสียจนคล้องยิ่งกว่าท่องปาฏิโมกข์ ก็เลยไม่ได้เทศน์อีกนะ ต่อจากนั้นก็ไม่มี มีหนเดียวเท่านั้น ฝังในชีวิตของพระนี่มีหนเดียวเท่านั้น ฝังลึกนะเรา ถ้างงฝังอะไรแล้วลึกจริง ๆ ไม่ได้เหมือนใครง่าย ๆ นะ ทุกอย่างไม่ว่าตีว่าชั่ว ฝังลึกทุกอย่าง ไม่ถอน อย่างที่เทศน์คราวนี้ก็ฝังในชีวิต

จากนั้นมาจนกระทั่งปานนี้ เรายังย้อนขึ้นไปคิดถึงเรื่องหัวอกจะแตก ทุกวันนี้เทศน์ทั่วประเทศไทยไม่ใช่เธอ แล้วออกทั่วโลกไปเลยกับที่ว่า จิตเต สงกิลัญจิว อู๊ย เรายังไม่ลืมนะ คนคนเดียวนี้แหละ คนคนเดียวนี้แหละคือจิตใจมันไม่เคยกับบรรดากับธรรม แล้วจะเอาธรรมไปเทศน์ได้ยังไง มันก็แน่นหัวอกละซิ จนตรอกจนมุม คราวนี้เป็นคราวจนที่สุด ครั้นต่อจากนั้นมาแล้วก็ไม่ได้เทศน์ แต่เทศน์มันก็พอจะถูกละไปได้เพราะเราเรียนไปเรื่อย ๆ เรียนปริยัติก็มีเทศน์แต่ก็ไม่เคยเป็นอย่างนั้น ก็เทศน์ไปได้ธรรมดาเพราะปริยัติเราก็เรียนมาแล้ว อธิบายตามปริยัติก็อธิบายไปได้ไม่จนตรอกแหละ ไม่ตาย

จนกระทั่งออกปฏิบัติ การเทศน์ก็มีบ้างเล็กน้อย ในเวลาเรียนปริยัติอยู่ก็ไม่เคยมี ออกปฏิบัติมันก็มีเป็นห่าง ๆ มีที เราไปอยู่ในป่าในเขาบางทีเดินผ่านไปในหมู่บ้านเขา ไปพักข้างบ้านเขาพอดีเขามีกานในวัดเขาในบ้านเขา เขาก็นิมนต์เราออกไป ตอนนี้ออกปฏิบัติเป็นมหาแล้วแหละ เขานิมนต์ให้ไปเทศน์ โอ้ย เทศน์ไม่เป็น เป็นมหาพุดใครจะไปเชื่อ มหานี้มันก็ฆ่าเหมือนกัน เป็นมหาแล้วเทศน์ไม่เป็นไม่มีใครเชื่อ เราก็ไม่ลืมที่เขาพุด มหาฆ่าตัวเอง นี่จะพุดให้ฟังนะ จิตใจที่ไม่เคยกับบรรดากับธรรมเป็นอย่างที่พุด สงกิลัญจิว นั้นฟังเอา ที่นี้ครั้งเวลาเรียนไป ๆ มันก็พอมีทางเดินตามปริยัติ เจ้าของไม่รู้ภายในใจ มันก็รู้ทางปริยัติ มันจำได้ก็นำคำเทศน์คำจำนั้นไปเทศน์ได้ไปเรื่อย ๆ เป็นพัก ๆ นะ

พอออกปฏิบัติ เข้าด้านปฏิบัติแล้วที่นี้ ธรรมปริยัตินั้นเริ่มจางไป ๆ ธรรมปฏิบัติเริ่มเกิดขึ้นภายในใจ เกิดขึ้น ๆ เกิดภายในใจกับเกิดทางปริยัติจำทางปริยัติผิดกัน เรียนแล้วมันถึงเทียบได้ชัดในบุคคลคนเดียวกัน เวลาออกทางด้านปฏิบัติ ปฏิบัติธรรม

จิตใจมีความสงบ นี่รากฐานที่ธรรมจะเกิด เริ่มจะเกิดตั้งแต่จิตใจสงบเยือกเย็นเริ่มเป็นสมาธินี้ จิตใจมันเกิดแล้วนะธรรม ธรรมจะเกิดขึ้น ๆ ถึงจะไม่เทศน์กับใครมันก็เกิดกับตัวเอง มันก็รู้ในตัวเอง ที่นี้ค่อยสว่างออก ๆ เรื่อย ๆ ที่มันมืดต่อเหล่านั้นมันจางไป ๆ เพราะธรรมเข้าชักฟอกมัน ธรรมภาคปฏิบัติ เพราะธรรมภาคปฏิบัติรู้เป็นสมบัติของตัวเอง ทางภาคปริยัตินี้รู้เป็นสมบัติของคัมภีร์ไบเบิลไปเสีย เราได้แต่ความจำมาพูดเฉย ๆ ไม่ได้สมบัติคือธรรมแท้มาเป็นของตนเหมือนภาคปฏิบัติ ผิดกันตรงนี้

ที่นี้เวลาภาคปฏิบัติหนักเข้าเท่าไร ๆ ที่นี้ธรรมก็ยิ่งเกิดขึ้น ความสว่างไสวของใจนี้ก็ยังจ้าออก ๆ เรื่อย ๆ กระจ่างออก ความมืดต่อเหล่านั้นจางไป ๆ ๆ ตามขั้นของธรรมชักฟอกได้ ถ้าพูดถึงเรื่องทางสมาธิ เทศน์เก่งเหมือนกัน เก่งในขั้นสมาธิ มันรู้ในขั้นนี้เข้าใจในขั้นนี้ เทศน์ในขั้นนี้ ไม่จนตรอกในขั้นสมาธิ สมาธิขั้นใดความรู้ความเห็นจะละเอียดล่อไปตามขั้นของสมาธิ ขั้นนั้น ๆ จากนั้นออกถึงขั้นปัญญา ที่นี้ขั้นปัญญานี้เป็นความสว่างไสวแหลมคมเข้าไปเรื่อย ๆ ละเอียดล่อเข้าไป ปัญญานี้ออก ออกมากเท่าไรเป็นขึ้นมาในจิตมากเท่าไรมันยิ่งรู้อย่างสว่างออก ๆ จ้า ๆ ๆ เรื่อย ๆ ความรู้ความเห็นทางปริยัติที่เราเรียนมามันจางไป ๆ เองนะ เราไม่ได้เป็นอะไรกับมัน ไม่มีเจตนา มันหากจางไปเอง ธรรมะทั้งหมดที่เป็นปริยัติเป็นความจำไหลเข้ามาสู่ความจริง คือรู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ ตามปริยัติที่ท่านสอนไว้ ที่นี้ขึ้นแล้วรับกันแล้ว

จากนั้นก็ออกเรื่อย ๆ ธรรมะอย่าว่าแต่มนุษย์มนา เทวดาอินทร์พรหมก็เอากันได้ นั่นเห็นไหมละ นี้ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น เราไม่ค่อยพูดนะ พูดรู้เรื่องอะไร เวลาเกี่ยวกับนี้ก็ไปเกี่ยวกับอะไร มันเป็นอยู่ในนั้นหมดแล้ว เพราะฉะนั้นใครจะว่าเทวดาอินทร์พรหมไม่มี เอามันมาฆ่าให้มันหมดทั้งโคตรมันเสีย มันหนักแผ่นดินไทยซึ่งเป็นแผ่นดินพุทธศาสนา เราอยากว่าอย่างงั้นนะ อย่าให้มันเหลือไว้มันหนักแผ่นดินไทย ใครว่าเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมไม่มี มันไม่ได้ปฏิบัติมันไม่รู้ไม่เห็นตามความจริงที่พระพุทธเจ้าแสดงไว้ว่า เทศน์สอนเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเหมือนกันกับสอนมนุษย์ ยิ่งมากกว่ามนุษย์อีกเป็นไหน ๆ จะว่าอะไร

เทวดาอินทร์พรหมบรรลุธรรม ฟังซิ เทศน์แต่ละกัณฑ์ ๆ พระพุทธเจ้าเทศน์ตรัสรู้หรือบรรลุธรรมเป็นขั้น ๆ เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ฟังซินะ แล้วเมืองไทยเรานี้มีใครตรัสรู้ มันมีแต่ตรัสรู้กับเสือกกับหมอนกับสุรายาเมาสูบฝิ่นกินกัญชา หาเรื่องหารายุ่แหงยกอ้วนทำลายกันทั่วประเทศไทยเท่านั้น มนุษย์มันมันได้ประโยชน์อะไร ชี้หมิ่น ๆ นี้เถอ มันยิ่งเพิ่มชี้เข้าอีกยิ่งหนักเข้าอีกพวกนี้ พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกมาสอนโลกตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมาเป็นลูกศิษย์ตถาคตทั้งนั้น ท้าวมหาพรหมชั้นไหน ๆ อยู่ใน

พรหม ๑๖ ชั้น แล้วเทวดา ๖ ชั้น แล้วภุมมเทวดา อากาสาเทวดา รุกขเทวดา ไปหมดเลย พระพุทธเจ้าทรงแสดงสอนหมดเลยตั้งแต่นี้ถึงท้าวมหาพรหม

เทศน์สอนพวกเทพเหล่านี้มีจำนวนมากยิ่งกว่ามนุษย์เราหลายเท่าทีเดียว พระพุทธเจ้าท่านเทศน์สอน แล้วมันว่าบาปบุญนรกสวรรค์ พวกเทวบุตรเทวดาไม่มี พวกนักวิทยาศาสตร์ เขี่ยลงไปให้ปลาฉลามให้หมดเสียละ อย่าให้มันเหลือเดี๋ยวมันจะมากินมนุษย์เข้าอีก พวกเปรตนี้อาหารไม่พอ เห็นอะไรเป็นอาหารว่างทั้งนั้น กินไปหมด พวกอาหารของเปรต เปรตนี้อาหารไม่พอ พวกบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี พวกเปรตมันจะเอาไฟนรกเป็นอาหารของมัน ไปเผาอยู่นั้นก็ปักก็ปักกว่าจะได้พื้นตัวขึ้นมา หมดตัวว่างนั้นเถอะนะ เกิดขึ้นมาก็เป็นเปรตเป็นผีกว่าจะได้เป็นมนุษย์นี่ก็ไม่รู้ก็ภพที่ชาติจะได้มาเกิด นี่ละพระพุทธเจ้าเทศน์ออกมาจากความแจ่มสว่างในใจ เจอปั๊บเท่านั้นไม่ต้องไปถามใคร นี่ความรู้ภายในจิตใจ ไม่ได้เหมือนความรู้ทางตาเรา ตาเราถ้าใกล้ ๆ ก็ดี ถ้าตาฝ้าตาฟางมันก็ไม่เห็น เอามาตีใส่ตามันก็ไม่เห็น

ตาญาณของพระพุทธเจ้าของสาวกทั้งหลาย ที่ท่านมีความเชี่ยวชาญนี้ท่านจำไปหมดจะว่าไง ท่านจะไปถามใคร พอเจอปั๊บ อ้อ ทันทิเลย คำว่าอ้อนี้หมายถึงว่าเป็นความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วจากความเห็นอันนี้ด้วย พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้วด้วย ทรงผ่านไปแล้วสักเท่าไรเราถึงมารู้มาเห็น มาอวดดีได้ยังไง มีแต่หมอบกราบราบ ๆ นี่ละการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างนั้นนะ เวลาปฏิบัติมันจำออก ๆ ภายในจิตใจ ใ้อที่ความมืด ความบอดมีแต่กิเลสทั้งนั้น ธรรมนี้ซึกฟอกออก ๆ กระจายออก ๆ ธรรมมีมากเท่าไร แสงสว่างมากเท่าไรความมืดยิ่งจางไป ๆ ต่อไปก็โล่งออก ๆ

ปฏิบัติธรรมได้ขั้นละเอียดเท่าไร ยิ่งถึงขั้นวิปัสสนาอันละเอียด ตั้งแต่ขั้นสติ ปัญญาอัตโนมัติถึงขั้นมหาสติมหาปัญญามันจำหมดแล้ว ขั้นมหาสติมหาปัญญานี้จำไปหมดแล้ว จะไม่มีอะไรปิดบังแล้วนะ จะไม่มีอะไรปิดบังคือมันยังมีอยู่จึงเรียกว่าจะไม่มีการปิดบังต่อไป มันจำไป ๆ กิเลสตัวมันปิดบังหนาแน่นหรือเบาบางขนาดไหน มันจะอยู่ในหัวใจนั้นนะ ติดอยู่ที่หัวใจ หัวใจก็ส่งแสงสว่างไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเพราะกิเลสนี้เป็นเหมือนเมฆ พระอาทิตย์ส่องมาเมฆนี้มันก็บังไว้เสีย เช่น อากาศมืดนี้ ตะวันไม่ได้มีดนะ เมฆปิดบังไว้ต่างหาก ทำให้ตะวันไม่ส่งแสงกระจายทั่ว อันนี้หัวใจนี้มันไม่ได้มีดนะแต่เมฆคือกิเลสมันปิดบังเอาไว้ มันไม่ส่องให้ทะลุ

ที่นี้พอกำจัดเข้าไป ๆ สิ่งเหล่านี้จางไป ๆ ฟาดให้มันสุดยอดเลยนะ พอวิชาปจฺจุยา สงฺขารา ตัวสว่างไสวหลอกโลกธาตุครอบหัวใจให้เราหลงนี้ ขาดสะบั้นลงไปเท่านั้น ความสว่างที่เหนือจากนี้เหนือขนาดไหนพูดไม่ได้เลย จนกระทั่งถึงได้มาตำหนิเมื่อก่อนนั้นชมว่าเป็นความสว่างไสวจนอัศจรรย์ตัวเอง ตัวเองนั่นแหละอัศจรรย์ตัวเอง

ทำไมจิตใจเราถึงสว่างไสวถึงขนาดนี้ ไม่เคยมีมาก่อนเลยทำไมเป็นอย่างนี้ มองไปที่ไหน มันจ้าไปหมดเลย ร่างกายของเรานี้เป็นร่างกายจริง ๆ แต่เวลาความสว่างของใจทะลุออกมา มันเหมือนแก้วครอบตะเกียงเจ้าพายุ ใส้ตะเกียงเจ้าพายุที่มันใสกระจางคือดวงใจ กระจกที่แก้วครอบนั้นเทียบกับร่างกายเรา ใจนี้คือใส้ตะเกียง ส่องออกมาสว่างไปหมดเลย นั่นอัศจรรย์ ว่าทำไมจิตใจของเราถึงได้อัจฉริยะถึงขนาดนี้ ทั้งสว่างไสว ทุกสิ่งทุกอย่างรวมกันอยู่นี้หมด

นี่ละที่ว่าวิญญูจิต วิญญูจักรวาระสุดท้ายที่หลอกสัตว์โลก ไม่มีใครเห็นได้ง่าย ผู้ที่จะหลุดพ้นเท่านั้นเห็นธรรมชาติอันนี้ ผู้ยังไม่หลุดพ้นยังไม่เห็น ที่นี้ธรรมชาติที่สว่างไสวถึงตัวได้อัจฉริยะอันนี้ นี่ละวาระสุดท้ายของเครื่องหลอกของวิญญูของกิเลส มาหลอกความมืดหมดไปแล้ว ความสว่างเอามาหลอกให้หลงอีก หลงจนได้ จากนั้นสติปัญญา ฟังแต่ว่ามหาสติมหาปัญญามีความอ่อนแอที่ไหน แก้วกล้าสามารถซาบซึมไปได้หมด อวิชาที่ว่าสว่างจ้านี้ก็ถูกพังลงไปด้วยมหาสติมหาปัญญา พอธรรมชาติที่ว่าอัศจรรย์มาเบื้องต้นนี้ขาดสะบั้นลงไป ความอัศจรรย์ครวหลัง ความสว่างครวหลังเป็นความสว่างพ้นจากสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้ว

ความสว่างที่อวิชาเสกสรรให้หลงนี้คือความสว่างของวิญญูกร ความสว่างที่อวิชาขาดสะบั้นลงไปนี้เป็นวิญญูกรขาดสะบั้นลงไปแล้ว วิญญูกรก็จ้ำขึ้นมาเลย ที่นี้ย้อนกลับคืนมาเกิดความอัศจรรย์ครวนี้พูดไม่ถูก ดังที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง น้ำตาไม่ทราบมาจากไหน ร่างกายนี้ไหวผิงเลยทันทีไม่รู้ตัว เพราะความอัศจรรย์อันนั้นที่มันเหนือเสียทุกอย่าง ที่เราว่าอัศจรรย์เสียจนเจ้าของจะตัวลอย ยืนรำพึง นี่มันเป็นกองขี้ควายขึ้นมา ในขณะที่มันพังลงไปแล้ว ความสว่างที่นอกโลกธาตุนอกสมมุตินี้ได้จ้ำขึ้นมาจากหัวใจ เป็นความสว่างโดยหลักธรรมชาติแท้ โพลขึ้นมาเท่านั้นหรือพังอันนั้นออกไปแล้ว อันนี้จ้ำขึ้นมาเท่านั้น แล้วกลับเห็นความสว่างของอวิชานั้นกลายเป็นกองขี้ควายไป ฟังซินะ แต่ก่อนก็อัศจรรย์เต็มที่ได้มาตรฐาน แล้วทำไมกลายเป็นกองขี้ควายกองหนึ่งได้

กองขี้ควายกับทองคำธรรมชาติต่างกันอย่างไรบ้าง ทองคำธาตุนั้นหมายถึงความสว่างนอกโลกนอกสมมุติ เป็นวิสุทธิจิต เป็นจิตที่บริสุทธิ์สว่างจ้าไปตลอดเวลา นี่ละเรื่องจิต จิตดวงนี้แหละ เวลามันมืด จิตเต สงกิลิฏฐู ทุกคุติ ปาฏิกุงขา ก็พูดให้ฟังแล้ว ครั้นเวลาได้สว่างแล้วมันเห็นความอัศจรรย์ที่ว่าสว่างไสวกลายเป็นกองขี้ควายได้เป็นยังงี้ ที่นี้จากนั้นแล้วหมดปัญหาโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเป็นปัญหาอีกเลย ความสว่างนั้นก็เป็นหลักธรรมชาติเสีย อนิจจัง ทุกขัง อนตตา มันก็เข้าไม่ถึงเสีย นั่นท่านว่านิพพานเที่ยง คือธรรมชาตินั้นเอง

นี่ละจิต เวลาชำระมาตั้งแต่ จิตเต สงกิลิฏฐะ มา ปฏิบัติมาเรื่อย ขยายออกเรื่อย นี่ตัวของเราเอง ใจดวงนี้เองวัดกันได้เทียบเคียงกันได้ตลอดสายเลย ไม่มีผิดมีพลาดเพราะเจ้าของเป็นเองทั้งมืดทั้งสว่าง ทีนี้เวลาสว่างออกมากน้อยมันก็เห็น รู้เห็น ๆ โดยไม่ไปถามใคร มันหากเป็นขึ้นในใจ พอมันเต็มที่แล้วพูดแล้วสารุทนต์ที่เลย ไปทูลถามพระพุทธเจ้าหาอะไร พระพุทธเจ้าเป็นองค์เช่นไร ทูลถามหาอะไร จำอันนี้อันเดียวกันแล้ว นี่คือธรรมชาตินี้เป็นอันเดียวกันหมด ทุก ๆ พระพุทธเจ้า ทุก ๆ สาวกทุก ๆ พระองค์ไม่ได้มีแปลกจากกันเลย เหมือนกันหมด ถามกันหาอะไร ก็เป็นอันเดียวกันแล้ว นี่ที่ว่าไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า ท่านไม่ถามอย่างนี้

ทีนี้เวลามันถึงขีดของมันแล้วนั้น เรื่องที่ว่าเทศนาว่าการกับ สงกิลิฏฐะ ก็เลยไม่ได้พูดถึงกันเลยนะ ที่เราเอามาพูดขึ้นว่าหมุ่หมาเปิดไก่อผ่านหน้าไม้ได้โมโห ๆ นี้ คือเวลามันจนตรอกมันจนขนาดนั้น เข้าใจไหม ครั้นเวลามันจำขึ้นมาแล้วมันเลยผ่านไปหมดเลย มันไม่มีอะไร เทศน์อย่างนี้ท่านทั้งหลายเคยได้ยินไหม ว่าหลวงตาบัวมานี้มาโกหกพี่น้องทั้งหลาย เวลามันเป็นอย่างนั้นก็เล่าให้ฟัง เวลามันเป็นอย่างนี้ก็เล่าให้ฟัง การเทศนาว่าการเราพูดตามความสัตย์ความจริง คือเอาประมาณไม่ได้เลย จิตอันนี้ครอบไปหมดแล้ว ครอบโลกธาตุแดนสมมุตินี้ไปหมดแล้ว จะมาข้องกับสมมุติตัวไหน ขึ้นใดตอนใดภูมิใด ว่าเทศน์ที่นี้บุคคลชั้นนั้น ๆ ชั้นนี้ชั้นนั้นมันจะมีที่ไหน มันเหนือโลกธาตุไปหมดแล้ว จำลงไปที่ไหนมันก็ได้หมด

อ้าว ฟาดเข้าไปเต็มยศกองขี้ควายจะไปตีนหาอะไร ถ้าว่ากลัวกองขี้ควายก็จะกลัวมันหาอะไร จะว่ากลัวตอกกองขี้ควายจะไปกลัวหาอะไร เห็นกองขี้ควายแล้วกลัวใส่มันตั้งหมัดตั้งมวยใส่กัน เขาก็ว่าบ้าเข้าใจไหม อันนี้เห็นกองขี้ควายกลัวกองขี้ควาย วิ่งเข้าป่าเข้ารกนี่เขาก็ว่าบ้าขั้นที่สองเข้าใจไหม เมื่อไม่ใช่บ้าแล้วจะไปตีนมันหาอะไร นี่ละธรรมท่านจึงว่าโลกุตรธรรม แปลว่าธรรมเหนือโลกสมมุติโดยประการทั้งปวง แล้วจะตื่นเด่นกับอะไร ว่าตรงนั้นสูงตรงนี้ต่ำ ที่ไหนสูงที่ไหนต่ำ ฟังซินะ ก็กองมูตรกองคู สูงก็กองมูตรกองคูสูงต่างหากไม่ใช่กองธรรมสูง กองธรรมเลยไปแล้ว นั่นละที่นี้การเทศนาว่าการจึงเอาแน่ไม่ได้ เพราะธรรมชาติมันไม่มีขอบเขตที่จะมาเอาความแน่นอนกับจุดใดตอนใดว่ากลัวกับอะไรกลัวกับอะไรไม่มี

เรื่องกลัวก็ไม่มีเรื่องกลัวไม่มี เรื่องได้เรื่องเสียไม่มีเรื่องแพ้เรื่องชนะไม่มี เรื่องเอารัดเอาเปรียบใครก็ดีไม่มี เป็นธรรมล้วน ๆ เหนืออยู่ตลอดเวลาแล้ว นี่ละจิตเวลาได้ชำระแล้วเป็นอย่างนั้น นี่ละเราพูดมาตั้งแต่ สงกิลิฏฐะ ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ให้พิจารณาเอา ให้ต่างคนต่างอบรม จะเป็นไปตามนิสัยวาสนาของตัวเอง อันนี้ก็เหมือนกันหมดนะ ที่กึ่งก้านสาขาดอกไบนิสัยวาสนาที่จะรู้แตกฉานมากน้อย มันเป็นอีกแง่หนึ่ง

ๆ แต่ธรรมชาติที่บริสุทธิ์จ้านี้เหมือนกันหมด แขนงของความจำออกไปที่จะรู้เหตุผลกลไกอะไรหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร เป็นคนละนิสัย มันต่างกันอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นนับแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวกนิกายวาสนาจึงไม่เหมือนกันเลย แม้แต่พระพุทธเจ้าเองก็ไม่เหมือนกัน กิ่งก้าน สาขา ดอก ใบ ของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ไม่เหมือนกัน แต่ความบริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้นสว่างจำครอบโลกธาตุนี้เหมือนกันหมด นั่น เป็นอย่างนั้น

นี่ละท่านทั้งหลายฟังเอาศีลธรรมพระพุทธเจ้า ยิ่งว่าธรรมไม่มี ๆ อยู่หรือ ให้มีแต่กิเลสเหยียบหัวมันอยู่ตลอดเวลา มันดีหรือพวกเรา พวกเราพวกเลิศเลอด้วยกิเลสเหยียบหัวนะ ให้ธรรมเข้ามาประคองใจให้พอรู้บาปบุญรู้คุณรู้โทษบ้างไม่มีนะเวลานี้ยิ่งหนาแน่นเข้าไปทุกวัน ๆ เรียนมาเท่าไรยิ่งเรียนความหนาแน่นของกิเลสเข้ามา ๆ ไม่ได้เรียนอรรถเรียนธรรมแฝงมานะ เพราะฉะนั้นความรู้ของกิเลสใครไปเรียนมาจากไหนก็มาเถอะ กิเลสอยู่บนหัวใจมัน มันจะเอาความรู้มันละออกมาฟันหัวเจ้าของตัวเอง ฟันหัวคนอื่นแล้วฟันหัวเจ้าของ ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องยับยั้งแล้วฟันได้ทั้งนั้น ความรู้เหล่านี้เป็นความรู้ของกิเลส เสริมทิวี่มานะได้สุดยอดเลย ถ้ามีธรรมเข้าแทรกแล้ว ธรรมนั้นเป็นเบรคห้ามล้อ อะไรควรไม่ควรมันจะรู้ มีหน้าซ้ำเอาธรรมนั้นเข้าเป็นผู้บังคับบัญชาเหยียบเบรคห้ามล้อ เหยียบคันเร่งหมุนพวงมาลัยให้ไปถูกช่องถูกทางตลอดไป

ผู้มีธรรมในใจเหมือนคนขับรถเก่ง ๆ นั้นแหละ คนขับรถเป็นของสำคัญนะ รถคันหนึ่งขึ้นอยู่กับคนขับ นี้คน ๆ หนึ่งขึ้นอยู่กับหัวใจเรา ถ้าหัวใจของเรามีธรรมมีธรรมแล้วจะเป็นธรรมไปเรื่อย ๆ ถ้าใจมีแต่กิเลสตัณหาแล้วเป็นพินเป็นไฟตลอดเวลา ไปอยู่โลกไหนก็มีแต่โลกพินโลกไฟที่เจ้าของสร้างขึ้นมานั้นแหละ พวกกันจำเอานะ วันนี้เทศน์ตั้งแต่ต้น ฟาดตั้งแต่ สงกิลิฏฐะ ขึ้นถึงโลกธาตุดับไปเลย นั่น เห็นไหมใจดวงนี้ ท่านพิจารณา นี่ละพูดถึงเรื่องความจำกับความจริงผิดกันมากนะ ถ้าเราไม่ได้เรียนเขาจะดูถูกหมดโคตรหลวงตาบ้วนนั้นแหละ แต่นี่มันเรียนมาแล้ว เอามาเทียบกันได้เลย เรียนไป ๆ เวลาออกปฏิบัติการศึกษาเล่าเรียนจางไป ๆ ๆ ธรรมะทั้งหมดเข้าอยู่ในนี้หมดแล้ว ความจำมาเป็นความจริง ความจำที่ได้จากตำรามาเป็นความจริงรู้เห็นขึ้นกับตัวหมดแล้ว ๆ นั่น ที่นี้มันก็ปล่อยข้างนอกละซิ ถ้ายังไม่ได้มันปล่อยไม่ได้นะ ถ้าได้ข้างในได้มากได้น้อยปล่อยโดยลำดับลำดับ เต็มส่วนแล้วปล่อยหมด เป็นอย่างนั้นนะ เอาละท่านนั้นละ

อ่านธรรมะหลวงตา วันต่อวัน ทางอินเทอร์เน็ต www.luangta.com